

Zondag 30 april 2023
Vierde zondag van Pasen: Roepingenzondag
Handelingen 2, 14a – 41 en Johannes 10, 1-10

VERKONDIGING

Als je door de verschillende wijken van onze stad wandelt dan zie je nogal wat woningcomplexen met dezelfde soort woningen. Vaak is er in die eentonigheid wel een grote variatie in deuren of minstens in de kleur van de deuren. En naast die deuren of er op hangen de mooiste naambordjes en soms hebben die zo'n vorm of kleur dat ze nadrukkelijk iets vertellen van de achtergrond van de mensen die achter die deur wonen. Soms staat er naast de deur – of het nu over een woning gaat op de begane grond of een flatwoning – een stoel of een bankje. En op die stoel of op dat bankje vaak wat planten of kalebassen om een beetje de gezelligheid van binnen te laten zien. De deuren zijn allemaal gesloten. Als je in de avonduren dichterbij komt, gaat er op diverse plaatsen automatisch een lamp branden. Eigenlijk heel attent voor aankomende gasten, maar tegelijkertijd een afschrikkingsmiddel voor ongewenste gasten. De deur dient om mensen te ontvangen, om je geborgen te kunnen voelen en tegelijkertijd om je bezit te beschermen. De deur dient voor het in en uitgaan. Als er geen deuren zouden bestaan, zou ons even er anders uitzien: kouder, tochtiger en onveiliger. Je kunt dat letterlijk opnemen, maar ook figuurlijk. Want wat is het kostbaar om ergens een eigen huis te hebben of een eigen kamer. Een plek met een deur die open kan slaan, toegang naar en voor anderen, maar die ook dicht kan. Een deur die zorgt dat je geborgen bent, dat je kunt verblijven in een eigen sfeer. Zelfs als je wel eens tegen je eigen muren opvliegt, is het tenminste de plek waar je een potje kunt huilen. Wat kunnen mensen zo'n eigen plek missen, in een verpleeghuis bijvoorbeeld. In tal van zorginstellingen is – wat dat betreft – nog veel werk aan de winkel ondanks het feit dat er gelukkig steeds meer nadruk op wordt gelegd. En hoeveel mensen op onze aarde kennen het helemaal niet: een dank boven je hoofd, laat staan een plek voor jezelf. Deuren, wat zijn ze belangrijk en eigenlijk onmisbaar. Een deur kan betekenen wel of geen eigenheid, verbinding tussen binnen en buiten, toegang of niet, welkom of niet.

Jezus laat ons in het evangelie van vandaag weten: 'Ik ben de deur van de schapen'. Dat is een bijzonder beeld. Johannes en de mensen met wie hij leefde en met wie hij optrok hebben het kennelijk ook zo beleefd: 'als iemand die toegang geeft tot een bijzondere wijze van leven en samenleven. Van de ene kant wil hij mensen veiligheid en geborgenheid bieden. Hij wil een schuilplaats zijn en bieden tegen de gevaren die overal op de loer liggen. Aan de andere kant wil hij mensen voortdurend door de deur naar buiten sturen. Hij wil mensen zenden met de opdracht: "Ga heen, want ons leven speelt zich af buiten de stal, buiten de muren van het stenen kerkgebouw. Zo wil Jezus veiligheid bieden, maar zonder afgeslotenheid. Net zoals een herder die 's-Morgens de schapen naar de weidegrond leidt, maar ze 's-Avonds weer binnenhaalt om ze niet uit te leveren aan wilde dieren en rovers. Trouwens eigenlijk is dit helemaal niets nieuws want zo beleven we het eigen huis toch ook? Voor vrienden staat de deur open. Voor dieven sluiten we hem af, zodat we rustig en veilig kunnen genieten van gezonde nachtrust.

De vergelijking van de deur – met dat middel van toegang en uitgang – geeft ons in de persoon van Jezus ook toegang tot een beter verstaan van onszelf, een betere toegang tot onze eigenheid.

Geloven in Jezus is: gaan voelen dat je er mag zijn, jij zoals je bent, zoals het leven, zoals mensen elkaar dat kunnen laten voelen. Het lijkt misschien allemaal wat zweverig of soft,

maar dat is het niet. Dat is werkelijke ervaring, opgedaan met vallen en opstaan. Een mens moet mogen weten en voelen: jij mag er zijn, jij bent de moeite waard. We verlangen er naar te worden genoemd bij onze diepste naam. Dat lijkt me de kern te zijn van wat Jezus' diepste drijfveer is: dat we door en via de deur die Hij is, 'leven mogen bezitten, en wel in overmaat'. 'Ik ben de deur'. Hij is ook de verbinding tussen mijn hoogstpersoonlijk ik en de anderen. Want ik heb geen leven als ik het niet op de een of andere manier kan delen met anderen. Als Jezus voor mij 'de deur' is, leef ik geen eilandbestaan. Dan is er volop in – en uitgaan. Van daaruit kan een mens zich geroepen voelen een eigen steentje bij te dragen aan de samenleving. In feite worden ons vandaag woorden aangereikt om te laten zien dat we allemaal geroepen zijn om een deur voor anderen te zijn, een deur die veiligheid biedt, maar een deur die tegelijkertijd open staat naar de wereld, naar anderen. Een deur die mensen hun vrijheid laat zoals de goede herder uit het evangelie dat deed. Zo mogen wij, zo mag de kerk, een schaapskooi zijn. Geen afgesloten schuur met vergrendelde poorten maar een onderkomen met openstaande deuren. Geen schapen in enge boxen of aan de muur vastgebonden, maar een ruime open loopstal waarin de schapen kunnen scharrelen. Op deze zondag worden we allemaal uitgenodigd om te beseffen dat we geroepen zijn. En tevens is het een uitnodiging aan mannen en vrouwen om die roeping als een nadrukkelijke levensopdracht te zien: een uitnodiging om leiding te geven als priester, diaken, pastoraal werkende of religieus. Geroepen worden om leiding te geven aan dat volk onderweg om gesloten deuren te openen en mensen welkom te heten en een plaats te geven..

Daar ligt onze uitdaging. Mogen we die waarmaken.

Abt Denis Hendrickx.